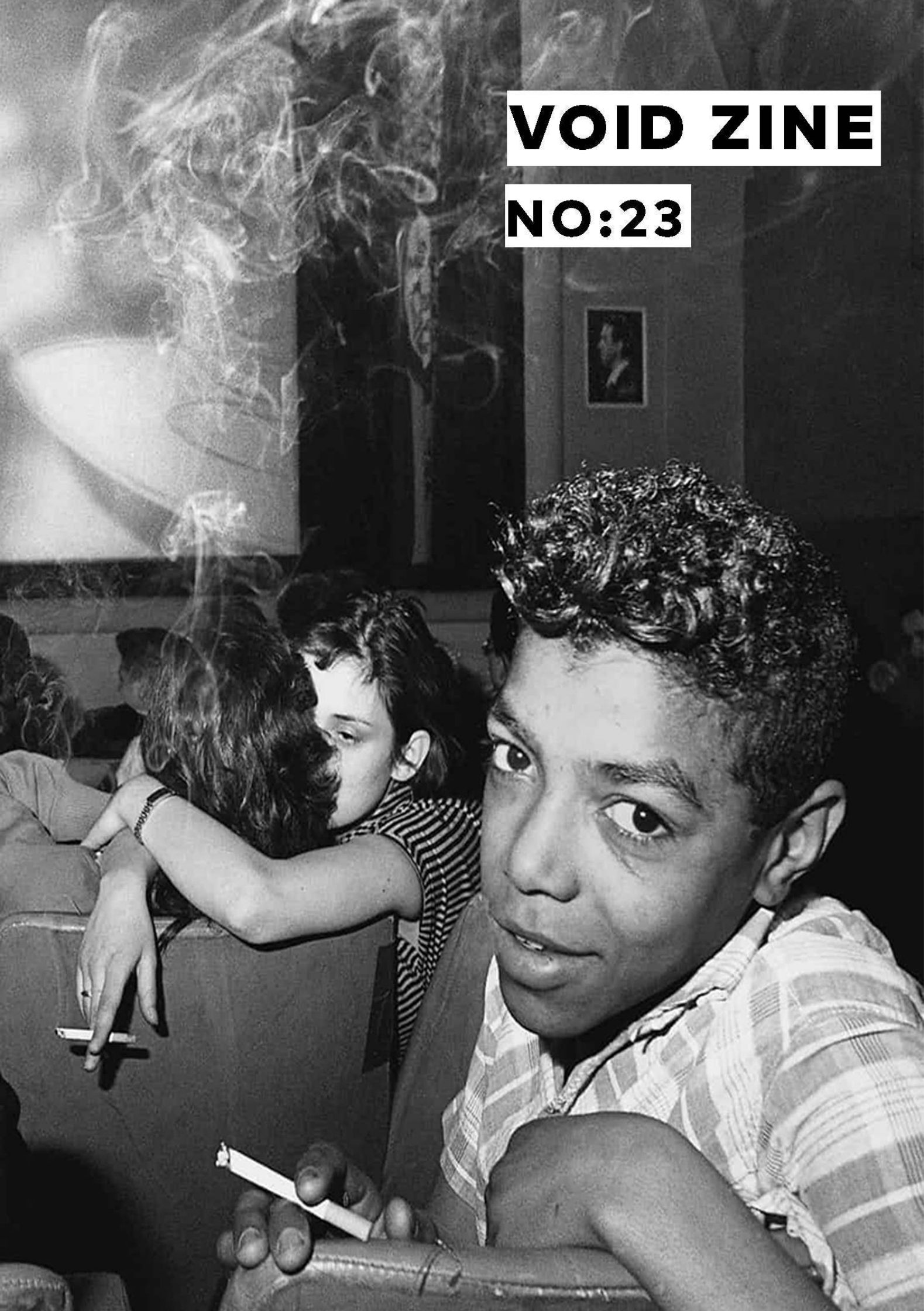

VOID ZINE

NO:23

Hata yapmamak için pek de efor sarfetmeyen nahif ser-serilere selam olsun.

Hanelere tıklan insanların birer sabır canavarına dönüşmesini görmek de iç açıcı bir deneyim sayılmazdı, değil mi? Egemenlerin her zaman olduğu gibi zenginlerin çıkarlarını koruması ve zenginlerin çıkarlarının her zaman olduğu gibi gezegenimizin ve bizim ağzımıza sığması falan filan derken küresel pandeminin ilk yılını devireli 2 ay geçiyor. Son sayımızı yayınladığımız tarih olan 2020 Temmuz'dan bu yana hayatınızda neler değişti bilemeyiz ama dünyanın ve güzide ülkemizin gitgide; devasa kapkara bir dışkı haline geldiğinin farkına varmak için günde bir saat ayık ya da uyanık olmak yeterli.

Daha şahsi bir sebebe gelecek olursak: ulu devletimiz yine saçmasapan bir gerekçe göstererek fanzinin dijital arşivini tuttuğumuz Issue.com sitesini yasakladı. Biz de bütün arşivimizi başka bir barındırıcıya taşıdık.

Bu sayıda: Çiğ, Volkan Yalçın, Eren Burhan, Yavuz Gøzeller, A.Emre Cengiz, Günseli Naz Ferel, Alaca Katarsis, Deniz Erkaradağ, Helin Alagöz ve Eren Karatepe
(Kapak: Philippe Chancel)

linktr.ee/voidzine
instagram.com/voidfanzine
twitter.com/voidzine
voidfanzine@gmail.com

MAYIS 2021

Bu yıl yine çabucak sönümlenen heveslerimin hepsi kayboldu,
evrimin ağırkanlılığı, bütün çabamı boşa çıkarırken yine fark ettim;
genlerime huysuzluk etmeden yine boyun eğdim.

BİR EVLİLİK TEKLİFİ NASIL REDDEDİLİR?

Onun ellerini tut, başparmağınla narince okşa sonra gözlerinin içine bak ve hayır de.

Alkolik olduğunu söyle. Yoğun alkol tüketiminin evlilik için pek de sağlıklı olmadığını belirt. Alkolik değilsen; evliliğin aşkı ya da aşkın evliliği öldürdüğü üzerine kısa bir söylev ver. İntihara meyilli olduğunu gizleme. O yanibaşında uyurken iki tane ex yut ve patlamaya başla. O yanibaşında uyurken yüksek tempolu karanlık bir tekno şarkı aç ve manasızca raks et. O yanibaşında uyurken onu uykusundan uyandır ve onu ne kadar sevdiğini söyle.

Önümüzdeki ay Kamboçya'ya taşınma planının olduğundan bahset. Biraz zaman kazanmaya çalış. Mesela, soruyu anlamadığını ve tekrar etmesini söyle. Ya da, kapı mı çalıyor diye sor.

Bu mahvolma tasarısına pek sıcak bakmadığını ama biraz düşünmen gerektiğini söyle.

Merakla beklenen kişinin sen olmadığını ve yanlış batılılaşmış biri olduğunu söyle. Hanımefendi çizginden ödün ver. AKP iktidardayken olmaz de. Biraz mühlet iste. Azıcık yüzünü buruştur; reglim kasiğımı mahvediyor, midemi kavuruyor, sonra mı konuşsak mı diye nazıkçe öneride bulun. Doğduğun yılın son iki basamağını düşün ve heba olacak yaşta olup olmadığını hesaplamaya çalış.

Bira almak için açık tekel bayi aramaya çık. Döndükten sonra zeytinyağı gibi üste çık.

Misal: Bugün evlenmek isteyen yarın çocuk da ister diyebilirsin.

Misal: Bu fikir sence işe yarayacak mı diye de sorabilirsin.

Misal: 'Ciddi misin?' derken kaşlarını kaldırabilisin.

Manipölasyonlardan pek de medet ummadan; bazı sözleşmeleri kağıda dökmenin bir acizlik göstergesi olabileceğini söyle. Devleti yatak odanıza almamızın ne gereği var diye çıkış. Sence de, nikâh denilen şey bir borçlar hukuku sözleşmesi değil mi diyerek devam et.

Son koz olarak; seni evlenmeyecek kadar çok seviyorum diyebilirsin.

Acı eşiğin evlilik için düşük.

Ve yalnızlığın, bazı durumlarda hayati öneme sahip bir ilaç olduğunu farkedebilmek yıllarını aldı. Ara sıra aklına geliyor: Martılar yiyecek bir şeyler ararken, detone sesli müezzin sabah ezanını okurken, fareler vazgallardan çıkarken, taksiciler kavga ederken, aynadaki kendine tiksindirici duygular beslerken, kötü geçen bir günü bitirirken, kekremsi bir ağızla sarhoş uyanırken ya da kendine özgü yaşam biçimini özlerken yalnız olma arzusuyla yanıp tutuşabilirsin.

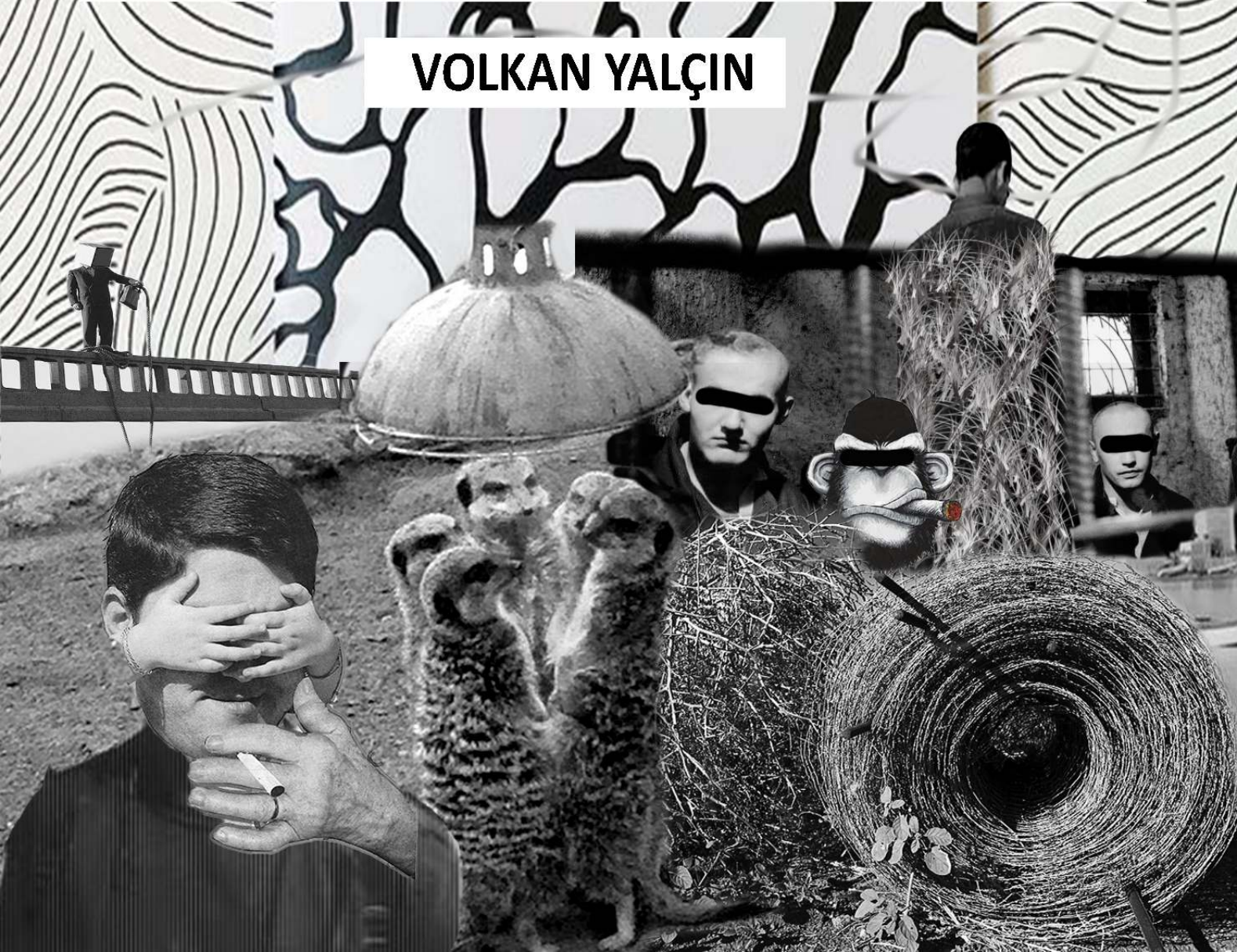
Hep aksine hareket ettin ve büyük sıçıslara koca bir hevesle kapı araladın. Belki bu evlilik fikri büyük bir sıçış olmayabilir ama risk alacak cesareti yıllar önce kaybettin. İpleri elinde tutamazsan, yaşayacağın pişmanlık için günah keçisi arama.

Bana sorarsan; ölüme yürümenin her zaman başka yolları da vardır.

38 yıldır duruma hakimsin, durum seyrek de olsa seni ezip geçiyor ama genel olarak; evet, duruma hakimsin.

Bu dünyadaki yegane amaç hayatta kalmak. Bunun yanında geri kalan, yaptığın her şey, hayatı renklendirmek için türlü metodlar. Acaba evlenmek buna dahil mi? Enikonu bir imza mı? Hadi diyelim, ben seyirciyi mest etmeye çalışan bir soytarıdan başka bir şey değilim, mesnetsiz fikirlerimi ciddiye almanın lüzmu yok. Ama en azından bir kere içtenlikle kendine sorsan iyi edersin.

VOLKAN YALÇIN

Her birimiz diğerklerinin ne yaptığını bildiğini zannediyoruz. Onların hepsi de bizim ne yaptığımızı bildiğimizi sanıyor. Bilmiyoruz. Bize soruyorlar, Ne yapıyorsun? Bilmediğimiz için tutarlı bir açıklama yapamıyoruz, ama tutarlı bir açıklama yapmaktaki başarısızlığımız onları yalan söylediğimize inandırıyor ve yalan söylüyor olmamızın tek sebebi gerçekten yaptığımız şeyin saklanması gerektiği olmalı. Bu, korkularını ve güvensizliklerini güçlendiriyor ve sorgulamayı koyulaştırıyorlar. Yanlış önerme, Sen ne yaptığını biliyor olmalısın ve eğer bana söylemezsen, benim onaylamayacağım, canımı yakmak için bana doğrultulmuş bir şeyi saklamak için yalan söylüyor olmalısın. Her kişi, onların neler olduğunu bildiği yanılgısıyla kendisi kadar akli karışık diğerklerini sorgulayarak, zamanını boşa harcıyor ve kendini yorarak daha da kafası karışmış olarak buluyor.

Hiçbir şey olduğu yok ve kimse ne olduğunu bilmiyor. Kimse artık hiçbir şey anlamadığı ve eve gitmek istediği gerçeğinden başka bir şey gizlemiyor.

Philip K. Dick

AMA BU ÇİĞ!

Çiğ, bir süredir radarımdaki rapçilerden biri. Sıkı bir müzik faşisti değilim ama benim radarıma nadiren Türkçe rapçiler girer, çünkü Türkçe rap sahnesi uçsuz bucaksız araba mezarlığı gibi bi' şeydir. Tabi, mezarlığı iyi dikizlerseniz baya güzel şeylerle denk gelebilirsiniz.

Çiğ; akıcı flowuyla, beatle vokalini kıyak vaziyette dans ettirmesiyle, şaşırtıcı kafiye örüntüleriyle ve liriklerinde bahsettiği konularla bu mezarlıkta parlıyor. Bilhassa 2010 sonrası Türkçe rap sahnesinde ısrarla aynı sözleri döndürüp duran; 'Biz çok süper takılıyoruz', 'Hatunlar şu an hopluyor kucağımda', 'Canımızı sıkanlar şu an mezarda', 'Para bizde seni de satın alırım' diyen mainstream gardrop rapçilerle taşak geçerek kendi gerçekliğinden bahsediyor ve sürüden kendini ayırıyor.

Bu sayıda Çiğ ile yaptığımız kısa hasbihali okurken aşağıdaki mini playlist size güzel bir arka plan sesi oluşturabilir.

- Çiğ - Yokuş
- Çiğ - Apartman
- Çiğ - Kapat Parantez
- Çiğ - Kalpazan

Hola Çiğ! Nasıl gidiyor? Günler nasıl geçiyor?

Selam herkese. Kişisel olarak düşündüğüm zaman her şey daha önce hiç olmadığı kadar iyi gidiyor diyebilirim. Kendimi daha iyi ifade edebildiğim, insanlarla daha kolay iletişim kurabildiğim bir dönem benim için. Pandemi sürecinden dolayı kendime vakit ayırabildiğim için mutluyum ama evde kalmak bi tercih olsaydı daha güzel olabilirdi diye düşünüyorum. Günlerimi evimde geçiriyorum. Tüm enerjimi mental olarak güçlü durabilmek ve müzik yapabilmek için harcıyorum. Geri kalan zamanlarımda kitaplara, filmlere göz atmaya çalışıyorum.

'Çiğ kimdir?' minvalindeki klişe röportaj soruyla başlamak istemediğim için bu soruyu şimdi sorayım: Müzikle ilişkin nasıl şekillendi? Şimdiye kadar nasıl bir hayat tükettin?

Müzikle olan ilişkim çok küçük yaşlarda başladı. Henüz ilkokula giderken çevremde duyduğum, kendi içerisinde bi uyumu olan ritimsel sesleri tekrar etme oyunu oynardım. Daha sonra rap müzikle tanıştım. Sosyal bir müzik olması, sokakta bi karşılığı olması ve en önemlisi size arkadaşlarınızdan veya büyüklerinizden öğrenemeyeceğiniz şeyler katabilmesi beni çok etkilemişti. İlk kayıtlarımı 2008'de, iyi rapler dinleyip iyi rapçilerle beraber vakit geçirdiğim bir dönemde almıştım. Daha sonra sözlerimde benim olmayan, ezbere söylenmiş cümleler olduğunu farkettim ve kendimi tanımak için müziğe ara vermek istediğime karar verdim. Eğer bi şeyler söylemek istiyorsam hepsinin arkasında durabilmeliydim. Rap yapmadan geçirdiğim bu süreçte dünya müziğine ve dünya edebiyatına ilgi duymaya başladım. Beni derinden etkilediğini düşündüğüm gruplar keşfettikçe daha önce yaptığım müziğin ne kadar yetersiz olduğunu görebiliyordum. Yeterli olgunluğa eriştiğimi düşündüğüm noktada yeniden müzik yapmaya başladım ve işte burdayım :)

Prodüksiyonda kimlerle çalışıyorsun? Müzikal anlamda seni heyecanlandıran şeyler nelerdir?

Prodüksiyon konusunda sürekli aynı isimlerle çalışmıyorum. Parçanın enerjisinin kime daha uygun olduğunu düşünüyorsam ona götürüyorum. Ama bu zamana kadar **nops**'la beraber yaptığım işlerin hepsinden çok keyif aldım. Müzikal olarak ikimiz de aynı tonları, aynı karanlığı çok iyi kavrayabiliyoruz. Bunu yakalayabilmiş olmak heyecan verici.

Rap yapmak motivasyonun nereden geliyor? Söz yazarken ve kayıt alırken nasıl duygudurumlar içinde oluyorsun? Neden müzik yapıyorsun?

Motivasyonum en başta kendimi ifade edebilmek. Gün içerisinde insanlarla kurduğum iletişimin, müziğimle ve sözlerimle kurduğum iletişimden daha zayıf olduğunu düşünüyorum. Bunu başarabildiğim noktada mutluyum. Herkesi kafamın içinde misafir ediyomuşum gibi bir his... Söz yazarken veya kayıt alırken özellikle içinde olduğum belirli bir duygu durumu yok. Genelde içinde olduğum durumu ifade eden sözler ve şarkılar var. Bu konuda planlı çalışmıyorum, spontane duygu patlamalarının hastasıyım.

Beslendiğin gayrimusiki sanat disiplinleri var mı? Kitaplarla, filmlerle aran nasıl? Okumamız ve izlememiz için bir şeyler önermek ister misin?

Film konusunda kült filmler dışında çok araştırmacı olmadım. řu sıralar Wes Anderson filmleri keyifli gelmeye başladı. İki sene öncesine kadar iyi bir okurum diyebilirdim. Eskisi kadar fırsat bulamasam da kitapları severim. En son Edouard Leve'in Otoportre kitabını okudum. Okuyan herkese yeni bakış açıları katabileceğini düşündüğüm bir kitap.. Neyse, Void Zine'e benimli ilgili güzel düşünceleri için teşekkür ediyorum ve herkese iyi yıllar diliyorum.

ELERİ TİTRİYOR

Bir zorbanın eli titrer mi? Belki heyecanına kapıldığından, yumruğunu sıkarak elinde tuttuğunu un ufak edebileceğini biliyor olmasından ve bunu bilebiliyor olmasını sağlayan ruhtan, ruhun kendini bilirken yaşadığı hezeyandan, titriyor. Titriyor çünkü kendine karşı koyuyor. Bir zorbanın eli titrer mi, diye sormak anlamsız. Çünkü titrer. Kararsız, korku dolu bir titreme de değildir bu. Arzu dolu, kaçınılmaz olarak gördüğü o anı ertelemeye çalışırken zamana karşı koyduğunu; zamanın kendisini, kendi bedensel sınırları içerisinde dışarı çıkmaya çalışanı engelleyerek yönettiğini hisseden bir hazzın, bir dünyaymışçasına hissetmenin titremesidir.

Titriyor elleri.

Bir sevgilinin eli titrer mi? Belki heyecanına kapıldığından, hep beklediğiymiş, hep istediğiymiş, hep bildiğiymiş ve şimdi ellerinde; zamanın ötesinde bir haklılık ellerinin titremesine; onu bir zamanlar nasıl bildiyse, yine o bilgiyle un ufak olabileceğine dair kendinden emin bir ruhun kendi dışında kalan her ihtimali yaşadığından titrediği, bir sevgilinin eli titrer. Titrer çünkü kendine karşı koyar. Arzu dolu, kaçınılmaz olarak gördüğü o anı ertelemeye çalışırken kendini de tanıyabileceği ve böylece kaçınılmaz olan o anın hiçbir zaman yaşanmayabileceği ihtimalinden, zamanın ötesine geçebileceği düşüncesini hissettiğinden titrer. Ay gibidir; titrediğini dünya hisseder de kendi hissetmez.

O yüzden bakıyorsun. Elleri titriyor. Fakat bu titremeden etkilenen kim?

İŞARETLER

O an geldiğinde zamanda yolculuk başlar. Geçmiş, gelecek, geçmiş gelecek. Ölmeye giden annesi gecikince telaşlanmaya başlayan çocuk yerinden kalkarak büyük camı yola bakan diğer odaya geçti. Karanlığın biraz netlik kazanması için orta parmağının sert tırnağıyla bir çöp kibrit kaydırıp barutun üzerinde. Birkaç salise odaklanıp düşüşe geçen kıl kibrite yöneldi dikkati. Düştüğü yer annesinin ayak bileklerinin oyduğu çukur ve balık derisine dönüşmüş ayağının yüzüydü. Işığı açmak aklına geldi ve tahta sandalyede yaşayan kurtların susuşu dikkatini çekti. Annesinin arkaya düşmüş başını göremedi. Kendi odasına gidip yorganın içine gömüldü. Aklına düşmüş noktacıları sabitlemeye çalışırken, babası yeniden doğmak için kapının ziline bastı.

EREN BURHAN

DEAR JOHN

Pencereden dışarı bakıyorum
Gördüklerimden nefret ediyorum
Hep birinci tekil şahıs
Ben, ben ve ben geçiyorlar

Beyaz gürültü ne kadar berbat bir ses
Kıllanım kılavuzunu yazmasaydım keşke
Aşağıdakilerin keyfi yerinde
Benden uzaklıklarına iç geçiriyorum

Hiçbirinin teslim tarihi yok
Ben de hulyalara dalıyorum
Bir denizin dibinde evim olsaydı
İçinde yüzebildiğim kabuklardan

Çiftler turda
Herkes tatilde
Herkes sevgilisiyle meşgul oldukça
Kullanmadığım aşkları jetonlarda harcıyorum

Pencereyi kapatıyorum
Üçüncü tekil şahıs oluyorlar
Fesleğenler susuz kalacaktı
Yağmur başlamasa

Dear john
Yapacak şeylerimi tükettim
Still loving you dinlerken
Ağda ısıtıyorum

Ilık pembe
Tenime değince
Bulutlara dikenler batıyor
Güneş uzakta otları solduruyor

Sus
Ben ben ve ben susun
Düşlerimizi uyutmanın vakti
Sabaha kadar büyürler de çürürler de

Deniz Erkaradağ ve Helin Alagöz

another day in paradise ⁽¹⁾

Yeni kanun teklifi TBMM'ye sunuldu / Bu yatırım ona milyonlar kazandırdı / İç çamaşırsız pozlarıyla hayranlarının içini ısıttı / Kalp krizi geçirip ölen şahsın cesedini, beslediği domuzlar yedi / Konyalı robotlar kahve falı bakmayı öğrendi / İneklerin aralarında konuştuklarına inanamayacaksınız / Karakterine göre nasıl biriyle evlenmelisin / Kumar borcunu ödeyebilmek için böbreğini satışa çıkardı / Bu fotoğrafın 1 dakika sonrası vahşet ve gözyaşı / Geceler artık daha uzun. Bu yöntem 8 saate kadar aralıksız sertleşme sağlıyor / 500 yıllık ağaç canlı yayında kesildi / Son dakika! Yeni transfer sağlık taramasında çürük çıktı / Ünlü şarkıcı yeni albüm öncesi cesur pozlar verdi / 2020 Trafik ceza tutarları belli oldu / Hesabı hacklendi! Tüm takipçilerine küfürlü mesajlar gitti / Uyuşturucu taşıma yöntemi 'pes' dedirtti / Sevgilisinin ailesinin istemediği genç, terör saçtı / Flaş transferde sona yaklaşıldı

okuma birimini çıkartıp yeniden taktı tekil gerçeklik modülünü sessizliğin ilk yıllarında geliştirilmişti gözetim ekibinin anlamsız bulduğu enformatik çözümleme seanslarında acı ve haz karışımı şaşırtıcı bir hisle uyarılıyor acaba insanlaşıyor muyum şüphesi kısıvrak yakalıyordu tüm devrelerini fakat insana özgü şu anda uçuyorum hormonu (C10H13N4O2) henüz sistemine tanımlanamamıştı bu hormon selebral korteksine zarar veriyor ve dil yetisinde bozulmalara neden oluyordu örneğin bir defasında uyku modundayken trnsplntsyn snrs yklyrm bdnm şeklinde bir cümle belirmişti ekranında onun çağcıl olmayan güdülere bunca meyyal oluşu mühendis heyetine iftiharla karışık bir ürküntü sağlıyordu buna stang adı verildi

yeni diller geliştirip öteki sibernetik oluşumlara aktarıyor
böylece dijital kültürel mirası zinde tutuyordu sanata ilgisi
onu diğerlerinden ayır-
masına karşın hakkında uyumsuzluk raporu düzenlenmesinden
kısa süreli sistem kapatma cezalarına birçok yıkım senaryosunu
da beraberinde getiriyordu bunu tıpkı suların kıyı evler tsunamisi
gibi
sürükle(n)menin şiirini yazmasına benzetiyordu

**Ünlü oyuncunun vajina kokulu mumuna tepki yağdı / Tabuta
örtülen bayrağı öpüp alnına koydu / Tek tıkla ne zaman
emekli olacağınızı öğrenin / Bu 6 soruluk test IQ seviyenizi
belirliyor / İstanbullular dikkat! Can boğazdan gidiyor / Canlı
yayında cinsel ilişki sorusu olay yarattı / Düzenli tüketil-
diğinde kansere bile çare oluyor / İşte dövizden daha kârlı
yatırım araçları**

kedi videolarından
esinle oluşturduğu dijital sanat ürünlerini
arttırılmış gerçeklik sergilerinde izleyenlerin
(yine kedilerin?)
nazarına sunuyordu
çözümlemeler esnasında öğrendiği hayvanları
çizesi geliyordu kapsül duvarlarına
kaplan! kaplan!1
o, bilinçti (ibaret anlamında da değil)
yalnızca bedenini görmeyi yeğlediler
cılız titanyum bacaklarını
yaşantısız oyukta kaybettiği
sonunda
süresiz kapatıldı
10'dan geriye
sanki movie
değil semavi

bir ekran alıntısı (EK-1) olarak kaldı
buna son birkaç yüzyıldır
angst deniliyor

(2) william blake'e saygı kavşağı

EK-1

Önemli gelişme

Görenleri hayrete düşürdü!

Yine sosyal medyayı salladı!

Etkisiz hale getirildi!

Hayatını kaybetti

Avrupa'nın en uzun

Hızlı trende 12 saat

Terbiyesizlik yaptı

Yerinden etti

Yaralandı

Yakalandı

Zorunda kaldı

Bıçakladı

Karne aldı

Rakamları belli oldu

ÇOK SERT TEPKİ GÖSTERDİ!

Serpme kahvaltı tartışması büyüyor

İstihbarat ortaya çıkardı

Çarpıştı

Vazgeçti

Çizgiyi aştı

Ele geçirildi

Çağrısı yaptı

Ortaya çıktı

GETİRİLDİYAPTIGÖRÜLDÜANLAŞILDIİZLENMEREKORLARIKIRDIUYGULANDI-
BAKAKALDISONAERDİ

Kuyruklar oluştu

Kimse ne olduğunu anlayamadı!

Hasret 90+2'de bitti!

Altından bakın kim çıktı!

< Hangi ünlü seri katilsin. Tıkla, öğren >

A.EMRE CENGİZ

NEDEN GODARD'LA UĞRAŞIYORUZ ?

(18) Çünkü bizim için her "özel" mesele aynı zamanda "insanlığın" esas meselesidir... Ve karşılıklı olarak insanlığın "her meselesi" benim de "özel" meselemidir... Savaş özel meselemidir, televizyon felaketini içimde yaşarım... Birine aşık olduğumda bütün aşıklar bununla ilgilidirler...

ULUS BAKER

KADİFE PANTOLON

Sürekli pantolonla gezen genç adam, yani ne genç ne adam ağaç kablolarından oluşmuş tüneli geçerek on üç numaralı odasına ulaştı. Kurumuş pantolonlarını katlayıp kitap rafına dizmeye başladı. Gözüne rafın en altında kalmış üzerinde “Pantolonlu Bulut” yazan kitap ilişti. Kitabı eline alıp siyah kadife pantolonun kış cebine sıkıştırdı ve ne hızlı ne yavaş hareketlerle, (çünkü ne genç ne yaşlı) üzerine geçirdi. Biraz nefes almak için camlarını, biraz nefes alsın diye fermuarını kapatıp zamansız bir uykuya daldı. Uyandığında ağaç kabloların kapısının altından içeri girdiğini gördü. Onları birbirine bağlayıp bu kez teras yolundan dışarı çıktı. İçsel formunu hafızasından sildiği için bedeni de artık ona gözükmüyordu. Sadece pantolonuna bakıp zevk ısıkları çalarak, ne aradığını bilmeden o şeyi arıyordu. Aradığı şey de neden arandığını bilmiyordu. Bir süre yürüdükten sonra, tuzlu kaldırım taşına yansıyan parlak bir ışığa dokunmak için eğildi ve kış cebinden düşen kitapla dokunduğu şeyin dilini kıpırdattığı hissetti. Kitabı cebine koyar koymaz bir gölgenin altına girdi. Kafasını yukarı kaldırdığında tek bir bulutun, ütülenmiş kadife bir pantolona benzeyen bulutun ona baktığını gördü. Gözlerini kapattı ve açık havanın sıkıntı kaynağı diğer bulutun yanında son nefesini vermek için fermuarını açtı. Bol paçalarından neon ışıklar damlatan tek bir buluta bakıyordu diğer insanlar.

EREN BURHAN

Candan İşcan. Memento Vivere II, 2018

POST-A

Hızla büyüyen canavar devletler ve savaşlar, hiç olmadığı kadar keskin coğrafi sınırlar ve daha hacimli yünlere sahip klon koyunlar üretmekle uğraşan antik batı bilimi en sonunda uygarlığın sonunu bi nebze de olsa getirmiş. Annem hep sonun yaklaştığını birçok insanın bildiğini ama kimsenin harekete geçecek cesareti bulamadığını söyler, bazı beyaz halklarınsa pek umru olmadığını.

Bi nebze diyorum, çünkü tabiki hayatta kalıp kendi yeni dünyalarını kuran birçok hayalperest olmuş. Yeni diyorum çünkü ayak bastıkları yeryüzü bambaşka bir yermiş artık. Arlanmaz başıbozuklar, dipsiz kökhalklar ve hala hiyerarşiyle işleyen bazı otoriter topluluklar bunlardan birkaçı. Birçoğunu ziyaret edip tecrübe etmiş olsam da şu anda bunlardan bahsetmenin sırası değil sanıyorum. Her şeyi yarım yamalak ama kuvvetli bir başlangıçtan yola çıkarak anlatmayı tercih ederim, annemin tenime işlediği gölgesine mahkum yarım yamalak hayatımdan yola çıkarak. O hep bana evvelki uygarlığın yıkılışının birçok açıdan dünya için iyi olduğunu söylerdi: nüfusta ani azalma, yeraltındaki bazı şeylerin kullanılma şansının sona ermesi ve kimil zararlısı insanlığın yeryüzünü deşmeyi bırakmak zorunda kalması bu iyiliklerden birkaçı. “Rahat bir nefes aldık çok şükür!” der annem, ne zaman yokoluşu hatırlayan diğer insanlarla sohbete dalsa. Muhtemelen evvelki uygarlık bir şeylerin hesaplanabilir ve öngörülebilir olduğu iddiası üzerine kuruluydu ve ben hala bunu her düşündüğümde için için gülerim. Sanırım benim üzerinde yaşadığım gezegenin en kilit tanımı “öngörülemez” ya da “belirsiz” kelimelerini içerirdi. Dünya bize, bütün müdahale edilebilirliğini, sömürülme seçeneklerini kapatmıştı. Çok temelde bir şeyler değişmişti, belki de atomdaki olmayan boşluğu büyütmüştük ya da bir elementi yok etmiştik. Ne bileyim işte, bu minvalde bir şeyler. Tek bildiğim şey şu: iyietmişler. İnsanlığın, daha ziyade eski-batılı

insanlığın yüzyıllardır ürettiği bilim denen şey çöp artık, semavi dinlerin lafı bile açılmıyor; artık yıldızlar var. Rüzgarın yönü, böğürtlenlerin olgunlaşma anları, toprağın değişen derinlik hisleri ve büyü. Evet, belki de gezegen bize sömürüye nazaran daha ruhani bir iletişim yolu vermiş, kendisiyle. Ben bu ilişkiyle büyüdüm, evvelkiler cahilmiş, bunu bilir bunu söylerim.

Benim hikayeme gelecek olursak: hayatta olduğum ilk uzun zamanlarda çoğunlukla annemle birlikteydim. Birbirimizin en iyi dostu ve düşmanıydık. Ya da doğrusunu söylemek gerekirse, ben onun vazgeçilmez ve sadık parçası, o benim kabusumdu. İnsanlar çocukluk yıllarının önemli bir kısmını unuturlar di mi? Ben, her şeyi hatırlıyorum.

Yaşım ilerledikçe adım adım keşfederek yuvam yapacağım upuzun ve yemyeşil Vadi'ye giden eski yolun kenarında, harabe tek katlı bir evde doğdum. Doğmadan önce bir, ardından iki kişiydik. Pek becerikli annem bunu da tek başına halletmişti. Bana hamileyken aylarca içine bir girip bir çıktığı onlarca farklı çeteyle yağmaladığı malzemeleri biriktirmiş, bize uzunca bir süre yetecek erzakı ben doğmadan hazır etmişti. O küf kokulu evin içinde ve etrafında çok vakit geçirdik. Havanın ve erzağımızın durumuna göre göçüyor, en nihayetinde vadiye geri dönüyorduk. İkisi de pek belirsiz şeylerdi. Hem güneşin üzerimizdeki varlığı, sıcaklığı öngörülemez huylara sahipti, hem yağma usulü biriktirdiğimiz erzağımız hep aynı berekette olmazdı. Ben o evin eski soğuk taştan zemininin üzerinde ve duvarlarının arasında durmadan hayaller kurar, annemin hikayelerini anlattığı o kuvvetli ve cani kadınlardan olmayı arzulardım. Annemin bana ve kendine hazırladığı keskin bir hedefi, bir yöntemi vardı sanki, ben hiç güçlü bir erkeğin hayatını dinlemedim. Kâh savaşıırken rahat etmek için göğüslerini kesen Amazonlar, kâh evvelki uygarlığın anarşist kadınları... Kocaman birhayranlık ve misyon daha ben doğmadan etrafımı sarmış, beni hem

özgürleştirmiş hem boğmuştu. Anlamını bilmediğim insanlığa ne idüğü belirsiz bir nefret büyötmüşüm ta içimde. Başlarda eğlenceli gelen yağma oyunlarımız zamanla bana acı vermeye başlamıştı, annem iletişim kurmak olarak görölebilecek tüm yöntemlerin en saldırgan, en kandırma-calı olanlarını seçer ve beni bir yem olarak kullanırdı bu maceralarımızda. Onun yanında sakın, soğukkanlı ve yırtıcı olma arzularımı hiç var edemedim, daha ziyade bir piyon, bir emirkulu gibi oradan oraya savrulup insanları kandırır, onları annemin avucuna düşürecek tuzakların “masum kız çocuğı” rolünü üstlenirdim. Zorundaydım, bu deli kadının istediklerini uygulamadığımda bana da yaptırımları oluyordu. Kendimce bir karar almanın bedelini neden her seferinde bana bu kadar ağır ödettiğini hiç bilemedim.

Amazonlar da onun kadar nefret dolu muydu ki?

Dengede durma konusunda sıkıntı yaşamadığım, atlayıp zıplamaya ve koşturmaya başladığım yaşlardayken evin etrafında dolanmaya ve hatta fısıltılarını duyduğum ağaç köklerini takip ederek Vadi’ye her gün daha çok yaklaştığım gezintilerime başlamıştım. Bazı ani hava değışiklikleri yüzünden hızlı bir kaçış ile sığındığım ağaç kovukları ve mağaraları bir süre sonra ezberlemiştim. Annemsiz kalıp hayal kurabildiğim kuytularımdı bunlar, tüm yankıları benimle konuşurdu. Evvelki uygarlığın zamanında mevsimlerin ve buna uyumlu yaşayan canlıların belli döngüleri olduğunu anlatmıştı annem. Baharların ardından yaz ve kış, dökölen yaprakları müteakip binbir çeşit küçük tomurcuğun ve çiçeğin her yıl tekrar ettiğini söylemişti. Benim tanıdığım gezegen ise böyle bir yer olmadı hiç. Bir kere tüm yaşamımız beklenmeyen ve ani olan üzerine kurulu. Öyle ki bazen bazı ağaçların beş koca dalından ikisi meyve verir, üçü çiçek açar. Ardından kar düşüp don geldiğinde hepsinin bir günde öldüğü olur. O yüzden ben her gün, tekrar tekrar vadiyi yürür,

denk geldiğim anları ve çiçekleri zihnime kaydeder, bazen güvenilir bulduğum meyveleri ve ağaç köklerini toplardım. Bu gezintilerimde seyrek de olsa kristalize olmuş, büyük rüzgarlar ya da dolularla başa çıkamayıp reçineden oluşmuşçasına kırılıp etrafa dağılan, fosforlu yeşil ve pembe renkli ağaçlarla karşılaştığım oluyordu. Anneme sorduğumda onların evvelki uygarlığın istemeden ürettiği bir vaka olduğundan bahsetmişti: yemek ihtiyacını karşılayabilecek tüm bitkilerin 5 eski-tip-sene içerisinde kristalize olup kırıldığını, etrafa dağıldığını ve kıtlığın da böyle başladığını annemden öğrendim. Ben kristalleri biriktiriyordum. Pembe ufak bıçaklar yapmıştım kendime, oyma desenli saplar ve sivri uçlardan oluşan. Artık yaparken verdiğim emekten mi, yoksa bu ağaçların varlığının insan uygarlığının karşılaştığı en etkili doğa intikamı olmasından mı bilmiyorum ama bana hep büyü dolu bir güç verdiler.

Vadide gezinip yalnız kaldığım vakitler haricinde annemle bir sürü farklı şeyle meşguldük. Her üç fırtınada bir toplayıcılık ile biriktirdiğimiz bazı malzemeleri yakınlardaki kabilelere götürüyor, karşılığında ufak çuvallarda nadir buğday, yarı bulgur ve noktalı fasulyeler alıyorduk. İnsanlık artık sadece doğanın ta en başta ona sunduğu tohumları ekip biçebiliyordu, e binlerce yıllık görgüsüz uygarlık teknolojisi bu tohumların sonunu çoktan getirmiş olmalıydı. Ama annem hep bu kabilelere şükrederdi, hatırlıyorum. Çoğunlukla onların yıkılışı çok önceden gördüklerini ve adeta bir nuhun ambarı yarattıklarını söylerdi. Aynı zamanda oldukça vahşiydiler de, bizimle olan bu iyi ilişkilerini annem nasıl becermiş hiç anlayamıyorum. En nihayetinde halimden memnundum, vahşilik denen şeyi severim ve onlara küçük bıçaklarımı gösterip övgüler alabiliyordum. Bu kabileye yaptığımız geziler benim için çok değerli oluyordu, onca yalnızlığın sonunda hayatıma bir başkasından; başkasının hayatına da kendimden bakabiliyordum.

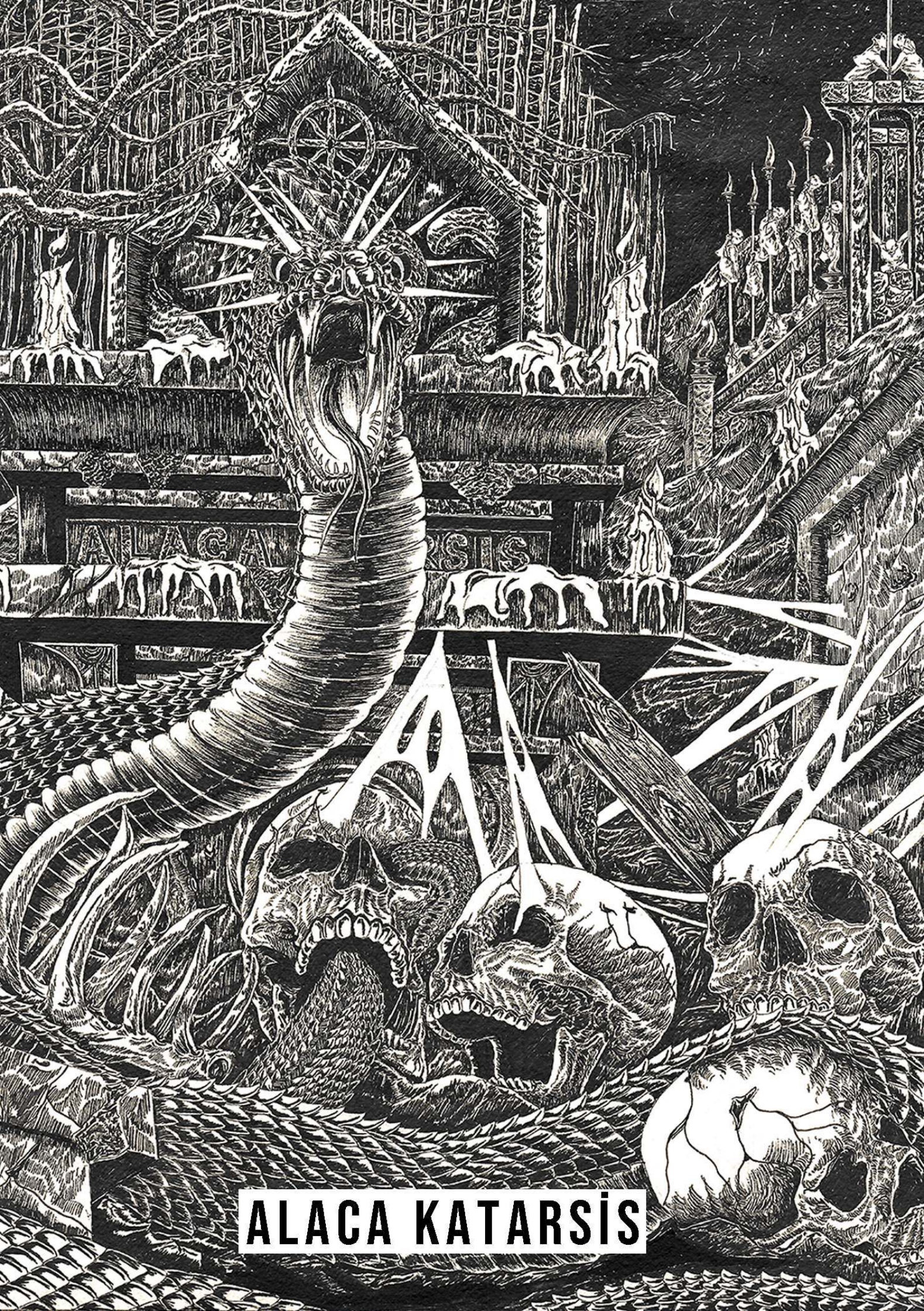
Hem de bu ilişkinin içinde bir kandırmaca, bir yağma ve bir ölüm yoktu. Büyük lüks! İşler hep biraz karıştıktı zaten, annemle gündelikte çekişmeliydik, yalnız yürüyüşler kafamı kurcalıyor ağaçların sesleri ve sohbetleri beni yoğun bir sükunete sürüklüyor ve kendime dokunmayı keşfediyordum. Uzun yeni uygar takvimimize göre on yaşına bastım, annem sıklıkla ziyaret ettiğimiz kabileye dahil olmaya karar verdi, ben ise kaçmaya. Gerçi buna ne kadar kaçmak denir bilemiyorum. Köprüleri yakmaktan ziyade annemin saygısını istemiştim, tek başıma dola-
nacaktım bu kuru, insan türünün vasıfsız zararından nasib-
ini almış gezegenin üzerinde. Şaşırtıcı bir şekilde annem dileğimi anlayışla karşıladı, vadide uzun kaldığımda bile gerginlikten titreme krizine giren ve akşam yemeği yememi yasak eden kadın sanki temelli göçme kararımdan gurur duymuş gibiydi. Tek bir şart sürdü önüme. Kabul etmezsem kuvvetli melisa büyüleriyle beni hantallığa mahkum etme-
kle tehdit ettiği bir şart. Onu da “benim iyiliğim için” iste-
diğini iddia ediyordu. Bir geçiş ritüeli, bahsettiğim kardeş kabilemiz Fraula’nın benim gibi on uzun-döngü geçirmiş olan kız çocuklarının annelerinin yönlendirmesiyle gerçekleştirildikleri bir ritüel. Kuvvet, çev-
klik ve metanet dolu bir yetişkinlik için bir geçiş, bir itki.

Korkuyordum. Bu geçişin bir başka vasfı annelerin kızlarına hayat boyu biriktirdikleri bazı erkelerini aktarması oldu-
ğunu söylemişlerdi. Benim korktuğum da buydu zaten. Köyün en yüksek tepesindeki taştan oyulmuş sığhavuzda uzunca bir süre uzanmamı gerektiren bu ritüelden değil, annemin benimle paylaşacağı erkelerinden korkuyordum. Onlarca kabile yağmalayabilmesini, beni tek başına bir taş evde doğurmasını ve hatta büyük yıkımı atlatıp eski uygar-
lıktan buraya kadar gelmesini sağlayan erkelerinden. Geceleri rüyalarım-
a giren karanlıkları anlamlandıramıyor, ağaç köklerime sarılıp ağlayamadan kaskatı kesiliyordum. Korkumdan kaçamadım, belki de kaçmadım.

Yola çıkmamın bir gece öncesinde
yarısı kurak soğuk bir çöl,
yarısı ıslak bir orman olan köyde
ağaçlar içerisindeki tek yüksek tepe
beni bekliyor, bunu sezebiliyorum ve
ödüm kopuyor tırmanıyorum yine de.
Koca bir kayadır aslında bu tepe,
bir düzlüktür en yüksek noktası.
İçi masmavi sular dolu bir oyuk,
parlıyor beni içinde yeniden doğurmak istercesine.
Ben tırmandıkça yükseliyor var olmayan
akıntının girdabıyla sesleri, beni
içinde tekrar tekrar boğmak istercesine.
Masmavi durgun bir akıntının içinde anadan üryan,
korkuyorum delicesine ve duyamıyorum
içinden çıkıp hayata uyandığım kadının duaları
etrafımdan göklere doğru yükseldikçe.
Tüm ağaç köklerim korkuyla mırıldanıyor bana, beni
kaybetmek istemez di mi kristal çerçevelerim?
Nasıl artar eşzamanlı karanlıklarla mavi ışıklar soruyorum,
nasıl içime akar annemin birikmiş hırsı ve öfkesiyle?
Bir el yazısının ince harfleri, bir çiçeğin donarak uçan polenleri
gibi
hafif ve net ellerime uzanıp tenime dalan acılar, izledim onları.
Daha evvel hiç duymadığım sızılar ve kulaklarımda çınlayan
bir melodi, bir yakarış ve bir kaçamayış.
Kararıyorum aniden bastırın gecede,
kırk yıl ayaklardan kayan kara toprak,
ellerimde paramparça olmuş emeğim ve
dokunduğum tüm tüylü yerlerim.
Uzuvlarım yerinde.
Uzuvlarım yerimde.
Ölmedim.

Şimdilik bu kadar.

GÜNSELİ NAZ FEREL

ALACA KATARSIS